

Otvorená náruč

Všetko sa to začalo tričkom. Alebo vlastne ani presne neviem, kde to začalo. Po piatich mesiacoch znehybnenia mojej nohy pre škaredú trieštivú zlomeninu členka <http://rockstar.sk/aktuality/aktualita-279/?l=3> ju bolo treba rozchodiť. Po ďalších troch mesiacoch rehabilitácie som bola schopná prejsť po svojich akurát niekoľko krokov. Chystala som sa na rehabilitačný pobyt a akosi mi chýbalo na cvičenie jedno tričko, ale uväznená doma nohou a zimným nečasom neviem chodiť po obchodoch. A nato príde mailová ponuka na klubové tričko PREVYKu (Prešovský vysokohorský klub), keďže od nehody parazitujem ich klubovú poštu. Zvažujem, že by mi to prišlo práve vhod, tričko by mi poslali poštou a vyhnem sa problémovému chodeniu do obchodu. Snáď sa Prešov nenahnevá, že sa tričko bude nosiť na opačnom konci republiky, objednávam si hneď jedno oranžové. Upozorňujem osobu na druhom konci internetu, že moja objednávka nie je žiaden spam, aj keď som zďaleka, ale že som normálny reálny záujemca. A Milanko, osoba na druhom konci internetu sa tvári <http://picasaweb.google.com/prevyk/LenskZKladAPREVKU#5699238713821085106> že nie som až taká neznáma. Čo už, keď som svoju lezeckú nehodo-rozprávku napísala na stránku rockstaráckej horoškoly, a potom sa kadekde dával na to link v rámci informácií, ako funguje poistenie členov OeAV. A dokonca Milanko provokuje, že mi to tričko prinesie na zimný kurz VHT na Brnču. Do vysokých ani zimných vyšších hôr sa síce nechystám, a tým ani osviežovanie zimných VHT vedomostí neplánujem. Vynára sa mi však v pamäti zimný výšľap na chatu pred štyroch rokov, keď si tam duša našla svoj pokoj. Späť, do civilizácie som sa vtedy vrátila ako nový človek a príde mi hrozná chuť ísť tam znova, "resetnúť" si dušu a začať od začiatku. Zvažujeme marcový termín, ale vtedy sa beží ČSOB maratón a teda aj polmaratón a nepripadá do úvahy, aby som môjmu mužovi nedopriala túto veľa očakávanú udalosť nešla ho podporiť! A tak ostáva jedine januárový termín!

Ale ja na chatu predsa nemôžem, neviem, nesmiem... Som predsa temer imobilná a šlapák na chatu neprichádza do úvahy. Stratená vec od štartu! Milan na druhom konci internetu provokuje, že ma vyvezú na kanadských saniach. Možno na prvý pohľad vábivá ponuka, ale za 4-5 hodín na saniach bez pohybu bude zo mňa cencúľ. Nakoniec padol návrh, že najlepšie to bude miniratrakom. Chlapci z PREVYKu to vybavujú s chatárom Tomášom a to už vyzerá reálne a tak sa začínam tešiť ako malé dieťa Vianociam. Po 8 mesiacoch domáceho väzenia, prešpikovaného špitálskym väzením útek do života! Počasie je síce dosť vrtošivé, ale v deň D = vo štvrtok púšť'a. So značne zmiešanými pocitmi štartujeme, veď Chata pri Zelenom plese sa nenachádza celkom v zozname rehabilitačných zariadení. Peter (inštruktor VhT PREVY) na to ešte z diaľky dozerá, presnejšie z Vyšných Hágov, ak by sa náhodou niečo domrvilo. Ešte ma upozorňuje, že ak by ma z Kežmarskej Bielej vody na chatu viezli skútrom, mám si dať CG (a nemyslí tým iniciálky môjho manžela, ale normálne teplé gače) aby som po vývoze na chatu neposlúžila ako chladiaca vložka do chladničky!

Na Bielej Vode všetko funguje podľa dohovoru, čo začína tlmiť moje obavy. Na chatu ma vyvážajú miniratrakom. Dole je pod mrakom a ako sa dostávame vyššie z tatranskej hmly, postupne sa odhaľujú zasnežené a slnkom zaliate Belianky, Žeruchy a Jastrabka, oproti ním v tieni mohutná stena malého Kežmarského štítu, pohľad, ktorý ma naplní pocitom, na opísanie ktorého mi slová nestačia. Chata je takmer prázdna a ja netrpezlivo čakám, kedy začnú po jednom prichádzať ľudia. Na chate by mal byť aj Dušan, inštruktor horolezectva z rockstaráckej horoškoly, ktorý mal pred niekoľkými rokmi božskú trpezlivosť s mojimi lezeckými rozpačitými prvopokusmi a to som bola vo veku, keď by som mala skôr myslieť na dôchodok, ako na skalolezenie. Keď ma Dušan vidí v

otvorených dverách, akosi mu nejde očiam veriť, asi som jedna z posledných osôb, ktorú by tu očakával. Vítame sa otvorenou náručou ako ľudia, čo svoju nemalú daň koníčkom zaplatili. Pomaly sa trúsia ďalší inštruktori, kurzisti a odrazu je chata plná, žije a je tu veselo. Spomínajú sa historky, zážitky, chvíľami sa smejem, až mi slzy tečú, som medzi ľuďmi.

Ani rehabilitácia nie je na zahodenie. Chôdza v snehu, mierne do svahu a zo svahu má čosi do seba, opatrné prekonávanie zľadovatených schodov na riti dodáva potešujúci pocit sebestačnosti. Na posilňovanie oslabených kolien poslúžili ako závažia novučičké nové zlaňovacie reťaze, ktoré majú byť čoskoro namontované na Medene [http://prevyk.php5.sk/metodika/zlanovacie stanovistia v medenej kotlinke.pdf](http://prevyk.php5.sk/metodika/zlanovacie_stanovistia_v_medenej_kotlinke.pdf)

a ktoré mi šepkajú, že ich mám dojsť po namontovaní pozrieť. Provokatérske potvory!

A tak si myslím, že by Chatu pri Zelenom Plese mohli naozaj zaradiť medzi rehabilitačné zariadenia a to nielen pre tela, ale aj pre dušu.

Cesta dole už bola na snežnom skútri s Jankom, ktorý pred fungovaním na Chate pri Zelenom plese robil horského záchranára. Po úvodných obavách zo skútra sa premáham a začínam Jankovi dôverovať. To bol ten zlom, keď sa z obávaného zvozu na Bielu vodu stala jazda rozprávkovou krajinou. Vonku je síce mrazivý deň, no mne je podozrivo teplo asi nielen skrze tie CG. Ešte rozlúčky a prania na Kežmarskej Bielej vode. Medzi poslednými odchádza Peter. Lúčime sa ako starí parťáci otvorenou náručou a viem, že pre mňa ten víkend znamenal oveľa viac, ako iba informácie o VHT.

Takže keď sa vám trebárs v Šamoríne nebude chcieť vybehnúť za tričkom a budete to riešiť podobným spôsobom, môže to mať ďalekosiahlejšie dôsledky a zistíte, že aj nemožné je niekedy možné. Treba len natrafiť na správnych ľudí. Vďaka!

Jela Cucová